

Kielce, 27.03.2021 r.

dr hab. prof. UJK Jolanta Kępa-Mętrak
Katedra Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej
Uniwersytet Jana Kochanowskiego w Kielcach

**Ocena osiągnięcia naukowego oraz aktywności naukowej
doktor Dagmary Głuszek-Szafraniec
w związku z postępowaniem o nadanie stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk społecznych
w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach**

1. Informacje o Kandydatce do stopnia naukowego doktora habilitowanego

Dagmara Teresa Głuszek-Szafraniec rozpoczęła swą drogę naukową w Krakowie, na Uniwersytecie Jagiellońskim. Tam w latach 1996-2001 studiowała politologię ze specjalnością dziennikarską, a także ukończyła Studium Zarządzania i Biznesu. W trakcie studiów przez jeden semestr przebywała na Uniwersytecie Georga Augusta w Getyndze w Republice Federalnej Niemiec. Bezpośrednio po ukończeniu studiów magisterskich podjęła, także na Uniwersytecie Jagiellońskim, studia doktoranckie na Wydziale Studiów Międzynarodowych i Politycznych. Stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie nauk o polityce uzyskała 27 lutego 2007 roku na podstawie dysertacji *Polityka nacjonalistycznych baskijskich ruchów Hiszpanii 1975-2004*, przygotowanej pod kierunkiem prof. Michała Chorośnickiego. Hiszpania pozostała w kręgu jej zainteresowań naukowych także w późniejszych latach.

Po uzyskaniu stopnia doktora Dagmara Głuszek-Szafraniec podjęła pracę na stanowisku adiunkta w Wyższej Szkole Handlowej w Krakowie. W 2011 zamieniła Kraków na Bielsko-Białą i na dwa lata związała się z Wyższą Szkołą Administracji. Od 2013 r. jest adiunktem w Instytucie Nauk Politycznych i Dziennikarstwa, a po zmianie nazwy w 2019 r. –

Instytucie Dziennikarstwa i Komunikacji Medialnej Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Obecnie pełni funkcję zastępcy dyrektora Instytutu.

2. Ocena osiągnięcia naukowego Habilitantki

Na podstawie art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce doktor Dagmara Głuszek-Szafraniec jako osiągnięcie stanowiące podstawę ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego wskazała monografię pt. *Publiczni nadawcy w regionach autonomicznych Hiszpanii. Między misją a polityką*, wydaną w 2020 roku przez Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach (ISBN: 978-83-226-3903-0).

Oceniana monografia ma na celu, jak (lakonicznie) pisze Habilitantka w autoreferacie, „zaprezentowanie strategii działania regionalnych nadawców o statusie mediów publicznych w poszczególnych wspólnotach autonomicznych Hiszpanii”. Nieco szerzej cel ten wyjaśnia we wstępie do monografii, gdzie pojawia się odniesienie do misji i roli mediów publicznych, propagowanych przez nie wartości oraz usytuowania ich w hiszpańskim systemie medialnym. Autorka koncentruje się na badaniach systemowych i systemom medialnym poświęca bardzo dużo uwagi. Podjęte badania mają zwrócić uwagę na miejsce i rolę mediów regionalnych w hiszpańskim systemie medialnym. Regiony hiszpańskie charakteryzuje odmienność językowa lub dialektyczna oraz kulturowa, wynikająca z różnych doświadczeń historycznych, politycznych, ekonomicznych, społecznych, co ma wpływ na strukturę systemu hiszpańskiego, ofertę medialną oraz praktyki odbiorców. Do tej pory niewielu badaczy podejmowało tę tematykę w ujęciu kompleksowym. Monografię można zatem traktować jako nowatorską.

Autorka stawia hipotezę, że władze regionalne i mieszkańcy regionów wpływają na funkcjonowanie nadawców publicznych w zróżnicowany sposób. Interesy pierwszych nie muszą być bowiem zgodne z oczekiwaniami drugich. Cele szczegółowe dotyczą różnicy zadań nadawców autonomicznych, jakości oferty, sposobu zarządzania, regulacji prawnych, zależności od systemu politycznego. Cele wyznaczają metody – w tym wypadku analizę systemową oraz metodę komparatystyczną. Analiza mediów audiowizualnych dotyczyła wszystkich 17 regionów. Dzięki temu można było otrzymać pełny obraz hiszpańskiego systemu nadawczości publicznej, a nie tylko wybranych przykładów.

Monografia jest podzielona na dwie części. Pierwsza z nich – *Media publiczne w systemach mediów* – jak wskazuje tytuł, w całości dotyczy systemów medialnych. Dwa pierwsze rozdziały (*System medialny jako przedmiot badań medioznawczych* i *Polityka medialna – pojęcia i jej wymiary*) określone zostały jako metateoretyczne, choć w rzeczywistości są przeglądem piśmiennictwa dotyczącego systemów medialnych, a nie teoretyczną analizą teorii. Najbardziej szczegółowo, co zrozumiałe, Autorka przedstawia modele D.C. Hallina i P. Manciniego, ale odnosi się też do M. Brüggemanna, S. Engessera, A. Chadwicka i innych. Bazując na literaturze przedmiotu, podkreśla związki między systemami medialnymi i systemami politycznymi, a w rozdziale drugim wyjaśnia pojęcie polityki medialnej i przedstawia działania do niej zaliczane. Słusznie zatem nazywa te rozdziały „wtórną operacjonalizacją pojęć”, które stanowią punkt wyjścia do dalszych analiz własnych. Rozpoczyna je rozdział trzeci – *Hiszpański system mediów*, w którym pojawia się tło historyczne i zmiany instytucjonalno-prawne współczesnej Hiszpanii po transformacji politycznej. Korzystając z dostępnych danych, dotyczących popularności poszczególnych mediów, udziału w rynku, oglądalności, czytelnictwa, słuchalności, Habilitantka podjęła próbę charakterystyki rynku medialnego w perspektywie czasowej, z podziałem na wspólnoty autonomiczne. Zagadnienia nadawczości publicznej rozwinęła w rozdziale czwartym – *Telewizje autonomiczne w Hiszpanii*. Mógłby być on potraktowany jako kluczowy, gdyby nie zastrzeżenie, że stanowi tylko wprowadzenie do kolejnych, bardziej wyczerpujących, dokładniej ujmujących zagadnienia mediów audiowizualnych w poszczególnych regionach. Zamyka on część pierwszą monografii. Druga ma zupełnie inny charakter, opiera się głównie na materiałach źródłowych w postaci aktów prawnych i oddzielnie traktuje każdą wspólnotę autonomiczną.

Kompozycję pierwszej części można by określić jako logicznie uporządkowany, hierarchiczny (od ogółu do szczegółu) układ problemowy. Zaskakuje jednak włączenie do rozdziału pierwszego (*System medialny jako przedmiot badań medioznawczych*) krótkiego podrozdziału pt. *Region jako przedmiot badań*, zupełnie oderwanego od pozostałych. Zaskakuje tym bardziej, że wątek regionalizmu, ruchów regionalistycznych, kultury regionalnej pojawia się też w rozdziale drugim (*Polityka medialna – pojęcia i jej wymiary*), przy analizie celów polityki medialnej, również bez większego związku z nią (s. 58-59). Przywołana w obydwu fragmentach wybrana (chyba losowo) literatura, tu wyłącznie polska, pomija bardzo ważną z punktu widzenia omawianej monografii publikację R. Kowalczyka z 2015 r. *O mediach lokalnych, regionie i regionalizmie*, w której w obszernym rozdziale

pt. *Region i regionalizm w refleksji medioznawczej* zawarte są nie tylko wyjaśnienia terminologiczne, ale też szczegółowe rozważania dotyczące m.in. różnych kategorii identyfikacji regionalnej czy kształtowania tożsamości i świadomości regionalnej. A te właśnie zagadnienia stały się podstawą drugiej części monografii, dotyczącej mediów w poszczególnych regionach Hiszpanii.

Druga część publikacji, zgodnie z jej tytułem – *Uwarunkowania prawno-instytucjonalne i strategie autonomicznych nadawców publicznych w Hiszpanii*, odnosi się przede wszystkim do regulacji prawnych funkcjonowania mediów w poszczególnych regionach. Regiony stały się kryterium porządkującym jej układ. W rozdziale wprowadzającym do tej części Autorka analizuje statut każdej wspólnoty, głównie pod kątem rozwiązań normujących działalność medialną, podkreślając wagę języka i kultury regionalnej oraz zaangażowanie władz w ich wsparcie.

Prawo do autonomii gwarantuje regionom Konstytucja Hiszpanii, dając także możliwość używania własnego języka jako drugiego (i kolejnego) języka urzędowego. Art. 20. Konstytucji zapewnia wolność słowa oraz m.in. swobodne przekazywanie i otrzymywanie „prawdziwej informacji za pomocą jakiegokolwiek środka rozpowszechniania”. Stanowi on zatem podstawę istnienia wolnych mediów. Habilitantka przywołuje go w pierwszej części pracy, w podrozdziale *Uwarunkowania prawne działalności mediów w Hiszpanii* (s. 76) oraz na początku drugiej części, w rozdziale *Autonomiczne media publiczne a rozwiązania prawno-instytucjonalne w statutach autonomicznych* (s. 147). Nie odnosi się natomiast w ogóle do art. 149., w którym w punkcie 1 pojawia się zastrzeżenie, że „do wyłącznej kompetencji państwa” należą m.in. „podstawowe normy dotyczące systemu prasy, radia i telewizji oraz, generalnie, wszystkich środków społecznego komunikowania, bez uszczerbku dla uprawnień do ich rozwinięcia i wykonania przysługujących wspólnotom autonomicznym”. Pominięcie tego zapisu oraz powierzchowne potraktowanie artykułu 20. skutkuje tym, że w dalszej części rozważań pojawia się np. twierdzenie: „Mieszkańcy Andaluzji mają więc zagwarantowane podstawowe prawo do informacji niezależnych, prawdziwych i różnorodnych” (s. 149), mogące sugerować, że nie w każdym regionie tak jest, co byłoby oczywistym przekłamaniem, bo prawo to gwarantuje wszystkim mieszkańcom Hiszpanii Konstytucja.

Kolejne cztery rozdziały to autorska charakterystyka strategii medialnych poszczególnych regionów. Ta część pracy ma największą wartość poznawczą, ponieważ jest efektem szczegółowej analizy aktów prawnych odnoszących się do sposobów zarządzania

mediami, ich oferty i struktury, a także mechanizmów i instytucji kontrolnych. Na ich podstawie Habilitantka wyróżniła cztery modele funkcjonowania mediów we wspólnotach autonomicznych, opisując je w kolejnych rozdziałach: *Typ podstawowy – media regionów*, do którego zaliczyła media publiczne w Estremadurze, Kastylii-La Manchy, Wspólnocie Autonomicznej Madrytu, Aragonii i Murcji; *Pomiędzy publiczną misją a prywatnym interesem. Mieszany typ zarządzania nadawcą publicznym*, gdzie znaleźli się nadawcy z Kastylii i Leónu, regionu La Rioja, Nawarry oraz Kantabrii; *Od instrumentalizacji politycznej do mediów tożsamościowych. Typ w fazie tranzycji ku profesjonalizmowi*, w którym znaleźli się nadawcy publiczni Księstwa Asturii, Balearów, Wysp Kanaryjskich oraz Wspólnoty Autonomicznej Walencji; *Od tożsamości regionalnej w stronę niezależnego profesjonalizmu. Typ zaawansowany*, czyli media publiczne w Andaluzji, Galicji, Kraju Basków i Katalonii.

Analiza porównawcza pozwoliła określić, w których regionach media publiczne wykazują cechy uzależnienia, a w których zmierzają w stronę profesjonalizmu i autonomii. Te spostrzeżenia znalazły się w ostatnim rozdziale – *Podsumowanie i postulaty dalszych badań*. Habilitantka umiejętnie połączyła w nim teorię z praktyką, zwracając uwagę, że „media regionów autonomicznych w Hiszpanii nie do końca poddają się jednak współczesnym teoriom” (s. 337). Najważniejszym osiągnięciem, które słusznie przypisuje sobie dr D. Głuszek-Szafraniec, jest dokonanie, według autorskiego klucza, klasyfikacji strategii medialnych, będących efektem działań władz autonomicznych, podejmowanych wobec nadawców publicznych. Z nich wynikają wnioski dotyczące polityk władz, wpływu systemu politycznego na system medialny i mechanizmów uzależniających nadawców publicznych. Godne podkreślenia jest, że wnioski te były formułowane na podstawie analizy wszystkich regionów, a nie tylko wybranych przykładów. Takie badania rzadko prowadzone są indywidualnie, bo wymagają ogromnego zaangażowania.

Mając świadomość potrzeby dalszego pogłębiania badań, dr Dagmara Głuszek-Szafraniec sformułowała postulaty badawcze, wskazując przede wszystkim na skonfrontowanie analizy prawnej i polityk medialnych z praktykami odbiorców, co doprowadzić może do odmiennych niż dotychczasowe wniosków. Dla mieszkańców regionów nie jest bowiem najważniejsza sytuacja prawno-normatywna, tylko dostępność do mediów. Warto też, zdaniem Autorki, prześledzić dokładniej powiązania między elitami polityczno-partyjnymi w regionach a kadrami dziennikarską w mediach publicznych i ich wpływ na zawartość mediów. Rzeczywiście odbiór mediów został potraktowany w monografii marginalnie.

W rezultacie dotychczasowego wysiłku badawczego Habilitantki powstała publikacja odzwierciedlająca aktualną sytuację audiowizualnych mediów publicznych w Hiszpanii (niektóre dane pochodzą z 2020 r.), osadzoną w kontekście systemowym. Wkład Autorki w poszerzenie stanu wiedzy na temat hiszpańskich mediów jest zatem bezsporny, a wnioski można odnieść nie tylko do nich, ale szeroko pojmowanej nadawczości publicznej.

Nie umniejszając wartości merytorycznej monografii, wypada jednak oczekiwać od Habilitantki zwrócenia większej uwagi na staranność językową i formalne uporządkowanie pracy. Poza wykazanymi wyżej wątpliwościami dotyczącymi jej kompozycji, nie można pominąć także obszernych fragmentów tekstu, który nie został podzielony na akapity (np. s. 76-80, 176-180) lub dzielenia go na bardzo krótkie akapity – trzy-, czterozdaniowe (s. 83). Konstrukcja każdej dłuższej wypowiedzi wymaga nie tylko wyodrębnienia rozdziałów i podrozdziałów, ale przede wszystkim logicznego podziału na akapity, które zawierają wątki szczegółowe. Wydaje się, że tej umiejętności, wbrew pozorom ważnej także dla naukowca, dr D. Głuszek-Szafraniec nie opanowała, bo podobne kłopoty z narracją występują w autoreferacie.

Zastrzeżenia budzi też styl wypowiedzi. Język naukowy, często wysokospecjalistyczny, miesza się miejscami z potocznym, np.: „Z tej okazji transmitowano więc mszę z udziałem najważniejszych oficjeli państwa” (s. 94). Słowo pisane uzupełniają materiały graficzne, co jest oczywistą zaletą publikacją. Szczególnie dużo wykresów i tabel zawiera rozdział *Hiszpański system mediów*. Jednak nie wszystkie wydają się w pełni adekwatne do tekstu i czytelne, np. s. 97-98: „Podsumowując sytuację na rynku mediów w Hiszpanii, można posłużyć się wykresem, który prezentuje zróżnicowanie popularności poszczególnych typów mediów w poszczególnych wspólnotach [podkreślenie JKM] autonomicznych”. Przywoływany wykres 8. zawiera dużo danych, do których ani wcześniej, ani później Autorka się nie odwołuje, np. reklama zewnętrzna, kino, a ze względu na ich sposób prezentacji, staje się mało czytelny.

Kłopoty z panowaniem nad wypowiedzią widać również we *Wstępie*. Dystans wobec przekazu przeplata się z osobistym zaangażowaniem, np. „należy podkreślić”, „zaliczyć można”, „została podzielona”, „wskazuje się”, „umieszczono”, „nie ujęto”; „sformułowałam”, „prześledziłam”, „korzystałam”, „zachęciła mnie”, „zdecydowałam się”, „starałam się”, „zwróciłam uwagę”.

Potknięcia językowe wpływają negatywnie na odbiór całościowy monografii, ale nie stanowią o jej wartości merytorycznej. Jest ona zwieńczeniem osiągnięć naukowo-badawczych Habilitantki. Obszary badawcze, określone przez systemy medialne na świecie (ze szczególnym uwzględnieniem polityki medialnej) i powiązania między mediami a polityką, znajdujące odzwierciedlenie we wcześniejszych publikacjach, wyznaczyły też podejście do mediów audiowizualnych w regionach autonomicznych Hiszpanii. Zainteresowanie hiszpańskim systemem medialnym, którego efektem było opublikowanie kilkunastu artykułów, rozpoczęło się od udziału w konferencjach i nawiązania kontaktów z polskimi badaczami podejmującymi tematykę śródziemnomorską oraz naukowcami z Uniwersytetu Complutense, a później Uniwersytetu Valladolid. Będące ich następstwem wyjazdy do Hiszpanii umożliwiły kwerendę źródłową i unaocznili funkcjonowanie tamtejszych mediów.

W opinii Habilitantki, pierwszą refleksją na temat roli audiowizualnych mediów publicznych w kształtowaniu poczucia wspólnoty był artykuł pt. *Nadawcy publiczni regionów autonomicznych Hiszpanii*, opublikowany w 2017 r., dotyczący telewizji w Kraju Basków, Katalonii i Galicji, czyli nadawców regionalnych, którzy pierwsi rozpoczęli działalność. Wcześniej ukazało się kilka innych, przedstawiających bogactwo oferty medialnej w Hiszpanii, podejmujących m.in. zagadnienia rynku prasowego i wpływu nowych technologii na przepływ informacji, obecności języka regionalnego w przestrzeni publicznej i w mediach, regulacji działalności mediów na poziomie regionalnym. Badania o charakterze porównawczym pomiędzy wspólnotami autonomicznymi w Hiszpanii trwały od roku 2017. Ich bezpośrednim efektem jest monografia pt. *Publiczni nadawcy w regionach autonomicznych Hiszpanii. Między misją a polityką*, wskazana jako osiągnięcie.

Habilitantka osiągnęła efekty badawcze, które stanowią nowatorski i znaczący wkład w rozwój nauk o komunikacji społecznej i mediach. Wśród nich należy wskazać jako wyróżniające się: systematyzację i uporządkowanie wiedzy dotyczącej strategii medialnych w regionach autonomicznych i stworzenie klasyfikacji opartej na formach zarządzania mediami, udziale władz w ich finansowaniu i podejściu do różnic regionalnych w ofercie medialnej. W konkluzji stwierdzam, że w mojej ocenie przedłożona przez dr Dagmarę Głuszek-Szafraniec monografia pt. *Publiczni nadawcy w regionach autonomicznych Hiszpanii. Między misją a polityką* spełnia wymogi art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20

lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce i stanowi podstawę do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach.

3. Ocena aktywności naukowej

Przedłożony do recenzji dorobek badawczy mieści się w obszarze nauk społecznych i ma zróżnicowany charakter. Poza problematyką określoną w osiągnięciu stanowiącym podstawę procedowania wniosku o nadanie stopnia doktora habilitowanego oraz bezpośrednio z nim związaną, Habilitantka zajmowała się powiązaniem między polityką a mediami w Polsce, uczestnicząc w wieloletnim zespołowym projekcie pn. *Powiązania pomiędzy elitami sfery mediów i polityki w Polsce w perspektywie doświadczeń niemieckich* (NCN Opus 10; 2016-2020), którego rezultatem były publikacje własne oraz współautorskie, w tym współautorstwo (z K. Brzozą-Kolorz i P. Szostok-Nowacką) monografii „*Cóż tam, panie, w polityce?*” *Czyli o wzajemnym postrzeganiu dziennikarzy i polityków w mediach*, Katowice 2019. Wcześniej była współautorką (z D. Guzkiem i P. Szostok) innej monografii – *Medialna abdykacja. Od ustąpienia Benedykta XVI do wyboru papieża Franciszka. Analiza wydarzeń medialnych w publikacjach prasy niemieckiej, polskiej i rosyjskiej*, Katowice 2015, która potwierdza szerokie spektrum zainteresowań badawczych Habilitantki. Ta monografia była również wynikiem realizacji zespołowego projektu badawczego na UŚ.

Należy podkreślić, że dr D. Głuszek-Szafraniec była członkiem wielu zespołów badawczych, w tym międzynarodowych, realizujących projekty z zakresu szeroko pojmowanej komunikacji społecznej i mediów. Poza wspomnianym wyżej grantem NCN, w latach 2013-2016 była wykonawcą w polsko-ukraińskim projekcie pn. *Miejsce religii w sferze publicznej. Tożsamość religijna w wieloreligijnych regionach Europy Środkowo-Wschodniej na podstawie wybranych regionów Polski, Ukrainy i Słowacji* (NCN Opus 6). Od kwietnia 2020 roku prowadzi badania w zespole skupiającym badaczy z Włoch, Francji, Szwecji, Wielkiej Brytanii i Czech na temat skutków społecznych pandemii Covid-19: *Pandemic Emergency in Social Perspective. Evidence from a large Web-survey research*. (Projekt kierowany jest przez dr Lindę Lonni z Università Cattolica di Milano i dra Marco Terraneo z Università Milano-Bicocca z Włoch.)

Habilitantka brała także aktywny udział w licznych krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych, na których ogłaszała wyniki swoich badań, uczestniczyła w dyskusjach. Była też członkiem komitetu organizacyjnego seminarium i trzech konferencji naukowych. W latach 2017-2020 pełniła funkcję sekretarza w czasopiśmie „Political Preferences” oraz recenzenta w czterech innych: „Prawo i Polityka”, „Poliarchia”, „Pogranicze. Polish Borderlands Studies”, „Przegląd Sejmowy”, „Zeszyty Prasoznawcze”; opiniowała pracę dyplomową napisaną pod kierunkiem prof. Jose Martinez-de-Toda w Pontificia Universita Gregoriana w Rzymie, której autorka ubiegała się o nostryfikację dyplomu w Polsce. Jest członkiem sekcji Komunikacji Międzykulturowej i Komunikowania Międzynarodowego Polskiego Towarzystwa Komunikacji Społecznej.

Dorobek publikacyjny dr D. Głuszek-Szafraniec stanowią:

- 1 monografia autorska, wskazana jako osiągnięcie stanowiące podstawę ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego,
- 3 monografie współautorskie (jedna na podstawie rozprawy doktorskiej),
- współredakcja książki w języku angielskim oraz 2 wydań tematycznych numerów czasopisma „Political Preferences”,
- 8 artykułów w czasopismach naukowych (w tym 4 współautorskie),
- 19 rozdziałów w monografiach (w tym 6 współautorskich), z których 7 w języku angielskim (w tym 2 w wydawnictwie SAGE i 3 w wydawnictwie Peter Lang), 1 w języku rosyjskim,

Aktywność naukową uzupełniają 23 wystąpienia konferencyjne.

W mojej ocenie przedstawiona aktywność naukowa dr Dąmary Głuszek-Szafraniec spełnia wymogi art. 219 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce i stanowi podstawę do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach.

4. Ocena osiągnięć dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę

Dr Dagmara Głuszek-Szafraniec jest zatrudniona na stanowisku badawczo-dydaktycznym w Instytucie Dziennikarstwa i Komunikacji Medialnej Uniwersytetu Śląskiego. Do jej obowiązków należy zatem także prowadzenie zajęć dydaktycznych. Z autoreferatu wynika, że były one dość zróżnicowane, mieszczące się w zakresie nauk o polityce, nauk o komunikacji społecznej i mediach oraz dyscyplin pokrewnych, np. międzynarodowe stosunki polityczne, integracja europejska, komunikacja międzynarodowa i polityczna, ochrona własności intelektualnej, historia stosunków międzynarodowych, współczesne systemy polityczne, bezpieczeństwo informacji, dyplomacja, populistyczne zagrożenia dla demokracji, porównawcze prawo konstytucyjne państw UE, pluralizm mediów w Hiszpanii, relacje mediów i polityki w Hiszpanii. Prowadząc seminaria dyplomowe, dr D. Głuszek-Szafraniec wypromowała kilkudziesięciu licencjatów. Była tutorem studentki studiów międzywydziałowych, jest promotorem pomocniczym doktorantki przygotowującej pracę na temat internetowej komunikacji politycznej w Polsce w kontekście agendy tematów i jej twórców.

Warte podkreślenia są również kompetencje językowe Habilitantki, dzięki którym m.in. pośredniczyła w nawiązywaniu współpracy międzynarodowej z ośrodkami naukowymi w Hiszpanii i Austrii. Podczas wyjazdów do Hiszpanii w ramach programu Erasmus+ prowadziła wykłady dla studentów w języku hiszpańskim. Praktyczną znajomość języka niemieckiego doskonaliła jako redaktor mediów niemieckojęzycznych w Szwajcarii, Niemczech, Austrii. W kontekście rozwoju dyscypliny nauki o komunikacji społecznej i mediach kompetencje językowe pozwalające na współpracę międzynarodową na różnych polach są niezwykle istotne.

Dorobek organizacyjny Kandydatki do stopnia naukowego doktora habilitowanego jest zdecydowanie mniejszy. Obecnie pełni Ona funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Medialnej i wchodzi w skład Rady Naukowej Instytutu. Wcześniej była członkiem wydziałowej komisji rekrutacyjnej, uczestniczyła w wakacyjnych obozach naukowych Międzywydziałowego Stowarzyszenia Dziennikarzy „Mosty” w Cieszynie. Pracując w Wyższej Szkole Administracji w Bielsku-Białej (2011-2013), była członkiem Uczelnianej Komisji ds. Jakości, Rady Wydziału Studiów Międzynarodowych, Rady Bibliotecznej oraz członkiem zespołu ds. programowych kierunku stosunki międzynarodowe.

W przedłożonej do oceny dokumentacji nie ma informacji na temat działalności popularyzatorskiej. Trudno bowiem za taką uznać prelekcje i warsztaty dla uczestników obozu czy sprawdzanie prac licealistów biorących udział w Olimpiadzie Wiedzy o Mediach.

5. Wnioski końcowe

Uwzględniając wszystkie przedstawione wyżej uwagi dotyczące osiągnięć naukowych, organizacyjnych i dydaktycznych dr Dagmary Głuszek-Szafraniec, na podstawie przedłożonej dokumentacji stwierdzam, iż Habilitantka spełnia wymogi stawiane w artykule 219 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce kandydatowi do stopnia doktora habilitowanego. Dorobek Habilitantki, w szczególności wskazana jako osiągnięcie będące podstawą ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego monografia *Publiczni nadawcy w regionach autonomicznych Hiszpanii. Między misją a polityką*, stanowi istotny wkład do rozwoju nauk społecznych w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach.

Wnioskuje zatem o dopuszczenie Pani dr Dagmary Głuszek-Szafraniec do kolejnych etapów postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego.

Jolanta Kępa-Mętrak